

Proloog

Met een plof liet de cowboy met zijn gebruide huid, blonde haar en blauwe ogen een pak bankbiljetten op de tafel van de veilingmeester vallen. ‘Ik denk dat ik die lunchmand maar neem.’ Hij draaide zich om en pikte met zijn priemende blik Esther Spreckelmeyer uit de menigte. ‘Tenminste, als de dame het goedvindt, juffrouw –’

‘Es-sie!’ riep haar moeder.

Het tienjarige meisje keek naar de slaapkamerdeur en toen weer naar haar ‘cowboy’.

‘Ik wil de inhoud van mijn mand graag met u delen, meneer,’ fluisterde ze, ‘maar wilt u me een ogenblik excuseren? Ik ben zo terug, dat beloof ik.’

Essie zwaaide de deur open en liet haar onafhankelijkheidsfeest, dat bevolkt werd door beeldjes, babypoppen en fantasievrienden, zonder aarzeling achter. ‘Ik kom eraan, moeder!’

Ze sprong op de trapeuning, gleed helemaal naar beneden en besloot met een perfecte landing: voeten naast elkaar, rug recht, handen in de lucht. Zoals die mooie dames in het circus landden als ze van de trapeze sprongen.

‘Essie. Hoe vaak heb ik je nu gezegd dat je niet van de leuning mag glijden?’

Ze draaide zich met een ruk om. ‘Papa! Ik wist niet dat u thuis was.’

‘Nee, dat blijkt.’ Haar vader schudde zijn hoofd. ‘Als je klaar bent met je moeder, moet je een opstel van honderd woorden schrijven over de redenen waarom vrouwen niet van leuning mogen glijden. Het moet voor het eten op mijn bureau liggen.’

‘Ja, papa.’

Hij trok aan haar vlecht. ‘Opschieten maar, kleintje. Ik zie je bij het avondeten.’

Ze wierp zich in zijn armen. ‘Ik zal mijn best doen, echt waar. Maar het is gewoon zo leuk. En ik ben er heel goed in. Ik val er nooit meer af. En als ik bij het circus wil als ik groot ben, dan moet ik oefenen.’

Hij klopte haar op de rug. ‘Ik dacht dat je wilde trouwen en moeder worden als je groot bent.’

Ze schonk haar vader een brede lach. ‘Dat wil ik ook, papa. Heb ik het u niet verteld? Ik ga met een cowboy trouwen of met de ringmeester van een circus. Maar wie het ook is, hij moet mijn lunchmand kopen op Onafhankelijkheidsdag.’

Sullivan Spreckelmeyer knipperde verbaasd met zijn ogen, maar Essie had geen tijd om het uit te leggen. Moeder hield er niet van als ze treuzelde.

Esther Spreckelmeyer had een hekel aan de vierde juli: Onafhankelijkheidsdag. Juist deze dag herinnerde haar eraan dat iedereen op de wereld twee aan twee ging. Iedereen, behalve zij. Ze was liever thuisgebleven, maar haar vader, de rechter van het 35e juridische district, verwachtte dat zijn gezin alle feesten en partijen bezocht.

In de rust van de keuken van haar ouderlijk huis had ze besloten dat het dit jaar anders zou gaan. Ze was vorige week dertig geworden en ze moest een man hebben. *Nu.*

Ze streek de rood-witte strik om het handvat van haar mand glad en controleerde nog één keer de inhoud. Gebraden kip, zoete aardappels, maïs, worteltjes met dille, erwtenkoekjes, gevulde eieren, koeientong en bramentaartjes.

Goed kunnen koken was van het grootste belang voor een man die op zoek was naar een vrouw. Degene die vandaag op de veiling haar lunchmand kocht, moest weten dat hij bij Essie goed verzorgd zou worden.

Haar vader kwam de keuken binnen en trok zijn lichte zomerjasje aan. ‘Wat heb je dit jaar in je mand, kind?’

Ze haalde diep adem. ‘Ik wil niet dat u erop gaat bieden, papa. En de sheriff ook niet.’

Haar vader kwam bij haar staan. ‘Waarom niet? Wat is er mis mee als je vader of je oom hem wint?’

‘Als jullie tweeën bieden, waagt niemand anders het zelfs maar om te proberen.’

Hij fronste zijn grijze wenkbrauwen. ‘Maar het is al jaren zo dat niemand een poging doet, afgezien dan van dat jongmens, Ewing.’

Essie kromp in elkaar. Ewing Wortham was zeven jaar jonger

dan zij en volgde haar als een schaduw. Op de rijpe leeftijd van tien jaar had hij twee miezerige penny's geboden voor haar mand. Het was duidelijk dat niemand het hart had om tegen hem op te bieden en jaar na jaar bood hij trots zijn twee cent. Ze had hem met liefde kunnen wurgen.

Ze was vroeg de lengte in gegroeid en had laat rondingen gekregen. Dat gevoegd bij haar liefde voor de buitenlucht en haar neiging om de bewondering van onverbeterlijke kleine jongens aan te trekken, had gemaakt dat haar mand vaker wel dan niet was overgeslagen. Zeker sinds Ewing was weggegaan om te studeren.

Ze slikte en stak haar kin in de lucht. 'Toch wil ik niet dat jullie erop bieden, papa.'

'Ik begrijp het niet.'

'Als jullie allebei niet bieden, zal iemand anders zich opwerpen.'

'Doe niet zo bespottelijk,' zei haar moeder, die de keuken binnenkwam en een losse krul onder haar hoed stopte. 'Niemand gaat op jouw mand bieden, Essie. Kom, we gaan. Anders komen we te laat.'

Haar vader deed de deur open en haar moeder stapte naar buiten, waarbij de tafzijde af en toe onder haar rok van gevlamde zijde uit piepte. Essie greep de tafelrand vast en bleef staan waar ze stond.

'Ga je mee?' vroeg haar vader.

'Alleen als u belooft niet te bieden.'

Hij rechtte zijn rug. Het was niet moeilijk te begrijpen waarom de inwoners van Corsicana hem steeds weer kozen voor een nieuwe termijn. Alles in zijn houding straalde zelfvertrouwen en rust uit. Zijn krachtige gestalte, zijn indrukwekkende houding, zijn scherpe ogen, zijn vlotte lach.

'Kom mee, Sullivan,' riep haar moeder. 'Waar wacht je nog op?'

Hij verzette echter geen stap. 'Dan zal ik moeten weggaan tijdens de veiling, Essie. Ik zou het niet kunnen verdragen als Ralph je mand omhooghoudt en niemand biedt.'

‘Dat gaat niet gebeuren.’

Hij trok aan zijn oorleltje. ‘Goed dan. Je oom en ik zullen wegglijpen, voordat je mand geveild wordt. Als je het zeker weet.’
‘Ik weet het zeker.’

Maar ze wist het niet zo zeker. En tussen hun aankomst in het park en het begin van de veiling wankelde Essies zelfverzekerdheid. Stel dat iemand ouder dan haar vader bood? Of iemand veel jonger dan zij? Stel dat *niemand* een bod uitbracht?

Ze keek naar de blauwe lucht die zich boven hun kleine stadje in het oosten van Texas uitstreckte en zond een schietgebedje op. Ze wilde per slot van rekening alleen maar een man, een huis en een paar kleine bengels. Was dat zo veel gevraagd? God gebood Zijn kinderen vruchtbaar te zijn, zich te vermenigvuldigen en de aarde te bevolken, en Essie was van plan haar bijdrage te leveren.

Toen ze niet veel later het park binnenliepen, zag Essie meneer Roland het met rood-wit-blauwe slingers versierde podium op stappen. Het volgende moment stak hij twee vingers in zijn mond en float, en het doordringende geluid sneed door het geroezemoes van de menigte. De stadgenoten werden rustig en verzamelden zich om het podium. Essie legde een hand op haar maag om haar zenuwen te bedaren.

De tafels naast het podium stonden vol met manden in allerlei soorten en maten en kleuren. Hoewel er geen namen op stonden, wist iedereen welke mand van wie was, want de linten of prulletjes aan een mand onthulden de identiteit van het meisje zo duidelijk als Dunn Bennett-porselein herkenbaar was aan de gestempelde bijenkorf.

Ze zette haar smaakvolle hoed met het zijden gaaswerk, een mooie pluim en twee bosjes rozen afgezet met rood-witte gingang recht. Ze had hem speciaal voor dit evenement besteld uit de Montgomery Ward-catalogus, in de wetenschap dat hij mooi zou staan bij haar lichtblonde haar, dat ze in een stevige wrong in haar nek had gebonden.

Ze overzag de menigte en slikte. Haar vader en oom Melvin waren nergens te zien. Eerst was Lillie Sues mand aan de beurt. Het bieden begon en de jonge knullen vochten om het voorrecht een maaltijd te delen met de dochter van de dokter.

Essie bekeek de ongetrouwde mannen en weduwnaars van haar eigen leeftijd. Het waren er niet al te veel. Meneer Fouty, een katoenboer uit het zuiden van het stadje. Meneer Wedick, een weduwnaar die tot nu toe drie echtgenotes had overleefd. Meneer Crook, de eigenaar van de nieuwe markthal. Meneer Klocker, meneer Snider en meneer Peeples.

Ze ging alle aanwezige mannen langs en liet iedereen die te oud, te jong, of ongeschikt qua karakter of beroep buiten beschouwing. Er viel een stilte en Essie keerde zich naar het podium.

Meneer Roland hield haar mand omhoog. 'Kom op, jongens, wie biedt? Als deze mand is van wie ik denk dat hij is, vind je er gegarandeerd iets verrukkelijks in.'

Niemand bood. Essies maag trok samen en ze voelde zich licht worden in haar hoofd. Ze knipperde met haar ogen, in een poging de vlekken in haar blikveld te laten verdwijnen.

'Nou, jongens. Een mand als deze is meer waard dan een straat in een dobbelspel. Wie begint?'

Nog steeds bracht er niemand een bod uit.

De knappe, kleine Shirley Bunting boog zich naar haar vriendin toe en fluisterde: 'Ik kan me niet voorstellen waarom zo'n ouwe tang elk jaar met haar mand komt, terwijl ze weet dat niemand hem wil. Wat beschamend voor haar vader.'

Haar vriendin stootte haar aan en knikte naar Essie.

Shirley draaide zich om en zette grote ogen op. 'O! Hallo, jufvrouw Spreckelmeyer. Wat een heerlijke middag, hè?'

Essie neeg haar hoofd. De meisjes haakten hun armen in elkaar en verdwenen giechelend in de menigte.

'Waar is Spreckelmeyer?' riep iemand. 'Waarom zegt hij niks? We willen op die van Betty Lou bieden.'

Essie concentreerde zich op de veilingmeester en weigerde haar blik af te wenden.

Meneer Roland overzag de menigte en liet zijn blik op haar rusten. 'Waar is uw vader, juffrouw Spreckelmeyer?'

Ze zuchtte bevend. 'Hij is even weg.'

'Nou, waarom zegt u dat dan niet? Ik zet die mand even opzij en als hij terugkomt, laat hij dan maar boven komen, dan kan hij hem krijgen. Ik weet dat de mand zijn geld waard is.'

Ze deed een poging tot een glimlach, maar wist niet of hij lukte. Het bieden op Betty Lous mand begon, die werd gevolgd door die van Beatrice, Flossie, Liza en de rest. Tegen de tijd dat de veiling afgelopen was en iedereen zich had verspreid, stond Essies mand alleen op het podium.

Ze liep er langzaam heen, pakte hem op en liep zonder om te kijken naar huis.

Frederick Fouty

Voordelen:

- *Heeft nog haar*
- *Heeft twee jonge kinderen, dus die zouden niet veel schelen met ons eigen kroost*
- *Werkt hard*
- *Hield van zijn vrouw, God hebbe haar ziel*

Nadelen:

- *Gierig*
- *Rookt*
- *Drinkt sterkedrank*
- *Gaat alleen op zondag naar de kerk en niet op woensdag*
- *Laat de kinderen maar hun gang gaan*

- *Houdt niet van huisdieren*
- *Is geen buitenmens*

Essie sloot haar ogen en tikte met de punt van haar bronzen Ladies' Falcon-pen tegen haar lippen, terwijl ze zich de mannen die aanwezig waren geweest bij de picknick voor de geest probeerde te halen. Ze deed haar ogen open, schreef de naam van meneer Klocker op en beschreef het gelinieerde octavo postpapier vol met zijn goede en slechte eigenschappen.

Binnen een uur had ze een uitvoerige lijst van de begeerlijke – en haalbare – vrijgezellen in Corsicana. Ze blies op de natte inkt en vloeide de vellen af met haar vloeischommel. Het was een beetje angstaanjagend om het zwart-op-wit te zien staan.

Deden mannen dat ook als ze overwogen wie ze het hof wilden maken? Zo ja, wat zou een man dan opschrijven als haar positieve en negatieve punten? Essie zuchtte. Wat het ook was, ze zou ongetwijfeld tekortschieten.

Ze plaatste haar pen in de houder, leunde tegen de rugleuning van haar stoel en bestudeerde de papieren die op haar bureau uitgespreid lagen. *Vader, leid me, bad ze. Laat me zien wie het is.*

Maar er kwam geen antwoord.

Met gesloten ogen liet ze haar vinger in een draaiende beweging boven de bladzijden rondgaan, alsof ze in een reusachtige kookpot roerde, en toen landde haar vinger spontaan op een van de papieren. Ze deed haar ogen open.

Meneer Peeples. Zonder haar vinger op te tillen, boog ze een beetje naar rechts om te kunnen lezen waarop ze wees.

Steken stukjes borsthaar uit zijn kraag

Schielijk trok ze haar hand terug. Misschien moest ze er nog maar een nachtje over slapen. Meer over bidden. Maar de volgende ochtend zou ze een man kiezen en op de versiertoe gaan.

Essie roffelde op de achterdeur van de Slap Out; een bespottelijke naam voor een markthal, maar Hamilton Crook weigerde het Crooks Markthal te noemen. Dat zou slecht zijn voor de handel, zei hij.

Dus iedereen in het stadje was met suggesties gekomen tot er een boer binnenkwam die uitriep dat hij ‘pardoes zonder’ rum zat – *slap out of rum*. Gevolgd door een ander die ‘pardoes zonder’ spek zat.

Een van de vaste klanten had gegniffeld en gezegd: ‘Je moet de winkel Slap Out noemen!’ Hamilton Crook vond het wel wat en zo was de naam geboren.

Essie trok haar sjaal strakker om haar schouders. De zon stond al aan de hemel, maar het was zo vroeg dat de winkel nog niet open was. Maar dat was precies waarom ze zo op tijd was. Ze wilde haar idee uitleggen zonder het risico op storende klanten.

Ze klopte nog een keer en onderdrukte een zucht. Ze had altijd gehoopt dat haar echtgenoot een elegante, koninklijke naam zou hebben. Alles beter dan Spreckelmeyer, dacht ze.

Nu begon ze echter te twifelen. Van Essie Spreckelmeyer veranderen in Essie Crook was het grootste nadeel van haar keuze voor meneer Crook als toekomstige echtgenoot. Het was moeilijk te zeggen welke naam erger was.

De deur ging met een zwaai open. Meneer Crook liep nog op kousenvoeten, zijn hemd hing uit zijn broek en zijn zwarte haar stond alle kanten op. ‘Juffrouw Spreckelmeyer? Wat is er? Wat is er gebeurd?’

Lieve help. Hij leek nog jonger dan ze had gedacht. Zijn jeugdigheid was het andere negatieve punt dat ze op papier had gezet, maar ze had gedacht dat ze weinig scheelden. Nu ze hem van dichtbij bekeek, was ze daar niet meer zo zeker van.

Ergens hilde een baby. Meneer Crook stak zijn hoofd buiten de deur om te zien wat voor ramp de oude vrijster van het stadje naar zijn deur had gebracht.

Zijn blik bleef rusten op haar fiets die tegen de markthal geleund stond. ‘Heeft uw rijwiel een kapot onderdeel?’

‘Nee, nee. Ik wil u alleen even spreken, als dat kan.’

Het gejammer van de baby veranderde van strijdlustig in hysterisch.

‘Mag ik binnenkomen?’ vroeg ze.

Hij keek om. ‘Dit is een nogal onhandig moment voor me. Met een uurtje gaat de winkel open. Misschien kunt u dan langskomen?’

Haar intuïtieve reactie was om te knikken en ervandoor te gaan. Maar ze moest een man hebben en ze had besloten dat meneer Crook het meest geschikt was.

Ze trok de hordeur open en stapte naar binnen, zodat hij wel achteruit moest gaan. ‘Nee, ik denk niet dat dat een goed idee is. Maar ga gerust uw gang en verzorg uzelf en de baby. Ik wacht hier wel op u.’

‘Werkelijk, juffrouw Spreckelmeyer.’ Hij fronste en nu al kreeg ze zin om zijn rechtopstaande haar glad te strijken. Misschien was het een teken.

‘Helaas heb ik het druk totdat de winkel opengaat,’ zei hij.

‘Dat begrijp ik. Ga maar gauw. Ik wacht hier tot u terugkomt.’ Hij aarzelde.

Ze deed haar sjaal af en hing hem aan de kapstok. ‘Hup, ga maar. Ik red me wel.’ Ze moest haar stem verheffen om boven het gekrijs van de baby uit te komen.

Na een paar seconden keerde hij haar de rug toe en verdween de trap op die naar zijn woonhuis leidde.

De dichtslaande deur onderbrak abrupt het gillen van de baby; een baby die heel hard een moeder nodig had. Maar die gedachte zou ze voorlopig onderdrukken. Alles op z’n tijd.

Ze keek het smalle magazijn rond. Ze was nog nooit achter in de winkel geweest. Het rook er naar timmerhout, leer, zeep en graan. Lege jutezakken lagen opgestapeld in een hoek. Twee

muren waren bedekt met planken waarop een samenraapsel van gereedschap en handige snufjes, schalen en potten, stof en bezems. Aan de plafondbaken hingen paardentuig, riemen en zwepen.

Tegen een andere muur stonden een paar kisten met zakken graan ertegenaan geleund. Voor de grote, houten deur waar tonnen nieuwe voorraad werden afgeleverd, was een houten gren-
del geschoven. De ongelakte plankenvloer onder haar voeten was grijs van het gebruik.

De winkel van meneer Crook was nog maar twee jaar oud en vormde de eerste serieuze concurrentie voor de oude meel-, voer- en drankhandel sinds de opening in 1858. Nu de centrale spoorweg van Texas door het stadje liep, schoten de winkels overall als paddenstoelen uit de grond.

Essie stapte door het gordijn tussen het magazijn en de winkel op de pasgeboende vloer van de Slap Out. Langs de randen van de dichtgetrokken gordijnen sijpelde zonneschijn naar binnen en het gedempte licht vulde de winkel.

Ze haalde diep adem. Dit was haar eerste voorproefje van haar rol als mevrouw Crook. De grote, stille ruimte riep een gevoel van vredigheid, rust en goedheid op.

Hier hoorde ze. Ze wist het gewoon. Meneer Crook mocht gisteren dan niet op haar mand hebben geboden, maar hij had een vrouw en levensgezellin nodig. Die baby had een moeder nodig. En Essie was de perfecte kandidaat.

Ze wenste alleen dat ze zich kon herinneren wiens mand meneer Crook *wel* had gekocht, maar alle gedachten aan de veiling waren een warboel in haar hoofd, als losse stukjes van een onvoltooid puzzel.

Ze liep naar de toonbank en liet haar vingers langs de balen wol, diemit, gingang, katoenbatist, linnen en zijde glijden. Ze voelde aan bollen garen in alle kleuren van de regenboog en tikte tegen een kant van de weegschaal, zodat die heen en weer wiebelde en de koperen schalen tegen elkaar rinkelden.

Ze pakte een fles Warners Veilige Zenuwstiller, die volgens het etiket moest helen, genezen en pijn verlichten, zette hem weer neer en bekeek het uitgebreide assortiment tonicums, pillen en poeders. Ze had nog heel wat te leren over welk medicijn het beste was voor wat.

Naast deze artikelen strekten zich over het middengedeelte van de muur van vloer tot plafond laden en bakken uit, ieder zorgvuldig geëtiketteerd vakje was gevuld met specerijen, koffie, tabak, snoep, knopen, erwten en bijna alles wat je maar kon bedenken.

En als zij haar zin kreeg, werd zij binnenkort eigenares van dit alles. Maar eerst moest ze achter de linies zien te glippen, de gang van zaken leren kennen en dan zo veel overnemen dat meneer Crook bijna afhankelijk van haar werd. Dat hij zich het leven in de winkel niet meer zonder haar kon voorstellen.

Ze wreef met haar hand over haar nek. Ze wilde hem niet afschrikken door te snel en te voortvarend te handelen. Ze liep naar de confectieafdeling en pakte een schort van een van de planken. Ze schudde het uit, bond het om haar middel en maakte in gedachten een lijstje van alles wat ze op de tafels en planken in deze kleine hoek zag: laarzen, schoenen, onderbroeken, hoeden, kapthoedjes en zakdoeken.

Ze keerde terug naar het magazijn en pakte een bezem om de winkel te vegen; ze begon in de verste hoek, waar de kachel stond en stoelen om een damspel waren klaargezet. Ze was bijna klaar met de hele vloer toen meneer Crook door het gordijn de winkel binnenkwam.

Zijn korte zwarte haar was gladgekamd en in het midden gescheiden, op zijn neus prijkte een vierkante bril. Hij had een ovaal gezicht met rozige wangen en even vroeg ze zich af of zij die kleur had veroorzaakt.

Hij trok zijn kasjmieren jas recht, wat haar blik trok naar zijn chique, geruite vest en bijpassende stropdas.

‘Juffrouw Spreckelmeyer? Wat bent u in vredesnaam aan het doen?’

Ze keek naar de bezem in haar hand. ‘O, ik dacht me even nuttig te maken, terwijl ik wachtte.’

Hij kwam met grote stappen aanlopen en griste de bezem uit haar hand. ‘Dat is helemaal niet nodig. Nou, wat voor noodgeval brengt u op dit vroege uur naar de Slap Out?’

Ze vouwde haar handen. ‘Geen noodgeval, meneer. Ik wilde u niet ongerust maken.’

‘Wat is er dan?’

Sterk blijven. ‘Ik weet dat het leven moeilijk voor u is sinds het overlijden van mevrouw Crook en ik dacht dat ik uw last wat kon verlichten.’

Hij glimlachte behoedzaam. ‘Nou, dat is heel attent van u, maar mevrouw Peterson past op de baby en zorgt voor mijn maaltijden.’

‘O, nee. Dat bedoelde ik niet. Ik bedoelde met de winkel. Ik zag u laatst op een late avond achter uw bureau zitten en ik besepte dat u waarschijnlijk niets anders doet dan slapen en werken, slapen en werken. Als u een extra hulp had, zou u misschien overdag wat aan de boekhouding kunnen doen, dacht ik.’

Hij wipte van zijn ene voet op zijn andere. ‘Zoekt u, eh... een betrekking, juffrouw Spreckelmeyer?’

Ze hapte naar adem. ‘Lieve help, nee. Het was niet mijn bedoeling een vergoeding van u te vragen voor mijn hulp. Ik wilde u alleen de helpende hand reiken.’

‘Aha. Nou, ik weet niet wat ik moet zeggen. Het is heel vriendelijk van u, maar –’

‘O, nee, meneer Crook, u hoeft me niet te bedanken. Het genoeg is aan mijn kant.’

‘Nee, u begrijpt me verkeerd. Wat ik wilde zeggen, was –’

Er werd vijf keer kort aangeklopt. ‘Hamilton? Ben je daar?’

Meneer Crook haalde een zakhorloge uit zijn vest en knipte het open. ‘Alstublieft, juffrouw, ik waardeer uw bezorgdheid en uw zeer genereuze aanbod...’

Ze snelde naar de deur en gaf een flinke ruk aan het rolgor-

dijn. Het vloog omhoog en wikkelde zich flapperend om de rol bovenaan.

‘O, kijk,’ zei ze. ‘Het is meneer Vandervoort, die komt om zijn koffie en de bonen zijn nog niet eens gemalen.’ Ze wuifde naar de man buiten, wiens borstelige grijze wenkbrauwen omhooggingen. ‘Laat u hem maar binnen,’ zei ze, ‘ik maak de koffie.’ Ze haastte zich naar de vakken, schepte er wat bonen uit en goot ze in de molen.

Meneer Crook had zich niet verroerd.

Ze wuifde met haar hand. ‘Toe dan.’

Vandervoort schudde aan de deur. Meneer Crook keek naar hem en terug naar haar, en schoof toen de grendel opzij.

‘Tjonge, vanwaar dat oponthoud?’ vroeg Vandervoort, die de winkel binnendrong. ‘Juffrouw Spreckelmeyer,’ zei hij, en hij tikte aan zijn hoed.

‘Hallo, meneer Vandervoort,’ zei ze. ‘We zijn vanochtend een beetje langzaam begonnen, maar ik zet binnen de kortste keren een lekkere pot koffie.’

‘Wat doet u hier nou?’ vroeg hij.

‘Ik help meneer Crook tijdelijk uit de brand. Ik zag dat hij amper tijd heeft om bij zijn lieve dochtertje te zijn.’

Vandervoort humde en liep naar zijn gewone stoel achterin.

Meneer Crook kwam naar haar toe. ‘Werkelijk, juffrouw Spreckelmeyer,’ fluisterde hij. ‘Ik moet u vragen te stoppen met die dwaasheid. Ik heb geen hulp nodig.’

Ze weigerde zich gewonnen te geven, omgordde zich met bravoure, greep het handvat van de koffiemolen en begon aan de hendel te draaien. Beetje bij beetje viel de gemalen koffie in het bakje. ‘Nou, het lijkt mij anders dat u wel wat hulp nodig hebt. De heren Richie, Jenkins en Owen kunnen hier ieder ogenblik zijn en u hebt de kachel nog niet eens brandende.’

‘Dat komt doordat u mijn hele ochtend in de war hebt geschopt.’

‘Onzin. Dat heb ik helemaal niet gedaan.’

‘Juffrouw Spreckelmeyer, laat die koffiemolen onmiddellijk los.’
Aarzelend liet ze los en deed een stap naar achteren. ‘Nou, goed dan.’

‘Dank u.’ Hij haalde diep adem.

‘Graag gedaan. Ik wist niet dat bonen malen zo belangrijk voor u was. Maar wees maar niet bang. Ik leer snel. Ik leer uw manier van doen binnen de kortste keren kennen.’

Zonder hem de kans te geven om te antwoorden, liep ze met grote stappen naar de kachel en begon het hout klaar te leggen.

‘Hebt u daar hulp bij nodig, juffrouw Spreckelmeyer?’

‘Nee, nee, meneer Vandervoort.’ Ze zweeg even en keek naar hem op. ‘Maar er is wel iets anders wat u voor me kunt doen.’

‘O, zeker, mevrouw. Wat dan?’

‘U kunt beter mikken met uw tabak. Die kwispedoor heeft een mooie grote opening. Mis spugen riekt naar pure luiheid en ik vind het een onprettige gedachte dag in dag uit al die viezigheid op te moeten dweilen.’

Hij richtte zich op. ‘Goed, hoor, mevrouw. Ik zal mijn leven beteren. Let maar eens op.’

Ze gaf zijn arm een kneepje. ‘U bent zo’n schat. Dank u wel.’

Hamilton Crook starde naar de vrouw die zijn klant een standje gaf. Ze had de mouwen van haar olijfkleurige blouse opgestroopt en een wit schort over haar rok van geribbelde zijde aangetrokken. Hij wist dat zijn kleding en de hare van goede kwaliteit waren en niet zo goedkoop. De blouse had moderne pofmouwen en een opstaande kraag, terwijl haar rok met een ton sur ton krullenpatroon was bedrukt.

Maar haar strohoed was een heel ander verhaal. De bovenkant had een golvende rand waaruit plooiën van tule staken, en verder

was hij versierd met witte bloemen en varen- en wilgenbladeren met lint eromheen; hoogst onpraktisch voor een winkelbediende.

Hij schudde zijn hoofd en gluurde in de molen om te zien hoeveel bonen er nog over waren. Waarom deed de ongehuwde dochter van de districtrechter in vredesnaam liefdadigheidswerk in zijn winkel? Wat was er mis met werken in een weeshuis? Of koken voor de oude mevrouw Yarbrough? Of helpen op de kerkbazaar?

Hij keek rond. Om de naam van zijn winkel te compenseren, zorgde hij er niet alleen voor dat alles er tiptop uitzag door alle waren keurig te rangschikken en organiseren, maar hield hij de zaak ook schoon en goed bevoorraad. Waren er klachten geweest? Of was deze weldoenster gewoon een gefrustreerde bemoeial die hem had uitgekozen als haar volgende ‘project’?

Hoe dan ook, hij moest haar beleefd maar duidelijk laten weten dat hij het best kon betalen om iemand in dienst te nemen als hij hulp wenste. En die iemand zou geen oude vrijster zijn die bekendstond om het dragen van extravagante hoeden en die de gehuwde dames van het stadje choqueeerde door op een fiets te rijden met haar rokken tot haar knieën opgeschort.